

Jász Attila

Fénycsík

Bármiről lehet verset írni, csak. Akár a Kapolcs feletti égről is, ahogy giccsesen illeszkedik egy fák között elhelyezett színpad zenéjéhez. A gyerekekről, akik a kései óra ellenére önfeledten táncolnak az áramló, szabad zenére. Őket már csak a kutyák múlják felül, akik a túlzott hangereő ellenére nyugodtan tartják fejüket gazdájuk lábán. Bármiről lehet verset írni. A fák nyugtató sötétjéről a hegytetőn, a lehetetlenkék színű fénycsíkról az égbolton, a váratlan találkozásokról, ügyetlen mozdulatainkról a visszapillantó tükörben, hogy hozzáérjünk a sötétben mellettünk kormányon nyugvó kézhez. Miközben az autópálya leállósávjában fiatal őz várakozik türelmesen. Nem lép le.

Alvófény

*„Bizonyos módon csak a búcsú módozatait váltogatod.”
(A. D.)*

Mit is csinálhattam 2016. január 28-án, azon a napon, amikor kedvenc szlovén költőm autóbalesetben halt meg? Ötvenöt évesen. Úgy tűnik, az öt év különbség már mindig megmarad köztünk, mindig felnéztem rá, generációnyi idő, költői példakép, így nem csoda, mennyire felzaklatott, amikor egy vajdasági író táborban azt mondták szervező barátaim, mindjárt itt lesz Ales Debeljak. Köpni nyelni sem tudtam az izgalomtól, de nem ért oda, akkor is az autójával volt valami gond. Ahogy öt évvel később újra, pedig mennyire szerettem azt a napfényes borongást a verseiben, a folyton kialvóban lévő izzó pislákolását, ahogy bevilágítja olvasatlan könyveink felvágatlan lapjait.